

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa A. N. i P. P.
przeciwko „A.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o ryczałty za noclegi w trakcie podróży służbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 maja 2018 r.,
zażalenia strony pozwanej na wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt IX Pa [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Powodowie P.P. oraz A.N. domagali się zasądzenia na ich rzecz od pozwanej „A.” Spółki z o.o. w B. ryczałtów za noclegi w podróży służbowej.

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 9 stycznia 2017 r. umorzył postępowanie odnośnie powoda A.N. co do kwoty 69 zł i P. P. co do kwoty 34 zł (pkt 1 i 2), oddalił powództwo o ryczałty za noclegi w trakcie podróży służbowych w pozostałej części (pkt 3) oraz zasądził od każdego z powodów na rzecz pozwanej kwoty po 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 4).

Sąd Rejonowy ustalił, że powodowie w okresie zatrudnienia w pozwanej Spółce wykonywali międzynarodowe kursy transportowe pojazdami ciężarowymi pozwanej marki S. i I. wyposażonymi w miejsca do spania. Kabiny pojazdów były ogrzewane i wyposażone w klimatyzację, izolację wibroakustyczną, rolety przeciwsłoneczne, schowki do przechowywania rzeczy kierowcy, pojemniki z wodą, warunki techniczne zezwalały na dostęp do energii elektrycznej. Pracodawca nie zapewniał powodom pościeli ani ekwiwalentu za jej pranie. Pojazdy nie były wyposażone w bieżącą wodę czy węzeł sanitarny. Powodowie noclegi spędzali w kabinie pojazdu, zatrzymując się w tym celu na parkingach. Jeśli zatrzymywali się na nocleg przy stacjach benzynowych, to korzystali tam z węzła sanitarnego. Tak jak inni kierowcy, mogli korzystać z baz pozwanej poza granicami Polski w miejscowościach R. we Włoszech i w A. w Niemczech, które były wyposażone w węzeł sanitarny, kuchnię, pomieszczenia socjalne oraz dwie sypialnie. Powodowie nie nocowali w innym miejscu niż kabina kierowcy. Pozwana nie wymagała od powodów stałego przebywania w kabinie celem dozoru mienia, jednak odpowiedzialność kierowcy za pojazd, towar i karty paliwowe była jednym z istotnych elementów skłaniających kierowców do spędzania noclegu w kabinie. Pozwana nie informowała powodów o możliwości korzystania z noclegu w innym miejscu niż w kabinie pojazdu czy w bazie. Na początku zatrudnienia powodowie nie otrzymywali zaliczek przed wyjazdem w trasę. Po pewnym czasie pozwana zaczęła wypłacać im zaliczkę, przeznaczoną głównie na tunele w Anglii i jeden płatny parking, wynoszącą 20 euro i 10 funtów.

W według opinii biegłego powód P.P. odbył w trakcie podróży służbowych 155 noclegów, a A.N. 326 noclegów. Żądania powodów zostały oparte na podstawie art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.). W toku postępowania w dniu 24 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny ogłosił wyrok, K 11/15 (Dz.U. z 2016 r., poz. 2206), zgodnie z którym art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, § 3 i § 5 k.p. w związku z § 9 ust. 1, ust. 2 i ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej sferze budżetowej i samorządowej

jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991, dalej jako rozporządzenie z dnia 19 grudnia 2002 r.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. W uzasadnieniu wyroku Trybunał uznał, że niedopuszczalne jest kaskadowe odesłanie zawarte w art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców do art. 77⁵ § 5 k.p., który z kolei zawiera odesłanie do przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., które dodatkowo są regulacją prawną nieadekwatną dla kierowców, bo dotyczą podróży służbowej pracowników administracji. Wobec tego uregulowanie należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem przez kierowców podróży służbowej wymaga stworzenia odrębnych przepisów dla tej grupy pracowników, uwzględniających specyfikę ich pracy.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy uznał powództwa za nieuzasadnione. W pierwszej kolejności Sąd ten odwołał się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 r., II PZP 11/08 (OSNP 2009 nr 13-14, poz. 166), zgodnie z którą podróże kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym nie stanowiły podróży służbowych w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p., więc nie miał do nich zastosowania ten przepis ani przepisy wykonawcze wydane na podstawie jego § 2. O ich zastosowaniu w stosunku do kierowców przesądzają przepisy ustawy, w której zawarty jest przepis odsyłający, tj. art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców. Sąd Rejonowy podniósł, że zarzut naruszenia art. 77⁵ § 2 i 5 k.p. w związku z art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców Trybunał uznał za bezzasadny bowiem dotyczył on niewłaściwego określenia zakresu przedmiotowego rozporządzenia wydanego na podstawie upoważnienia wynikającego łącznie z art. 77⁵ § 2 i § 5 k.p., a nie dlatego, że skarga konstytucyjna w tym zakresie była niezasadna. Tym samym brak jest podstaw do rozstrzygnięcia o roszczeniu powodów na podstawie zakwestionowanych przez Trybunał Konstytucyjny przepisów, choć Trybunał o nich merytorycznie nie rozstrzygnął, umarzając postępowanie w sprawie z uwagi na niedopuszczalność wydania wyroku. W ocenie Sądu Rejonowego, w sprawie nie mógł mieć także zastosowania art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców, ponieważ Trybunał uchylił uregulowania dotyczące zarówno podróży krajowej jak i międzynarodowej.

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji powodów, wyrokiem z dnia 17 października 2017 r. uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 3 i 4 i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S., pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy stwierdził, że wobec wyroku Trybunału Konstytucyjnego żądanie należności z tytułu ryczałtów za noclegi nie może być kotwiczone wprost w art. 77⁵ § 2 i 5 k.p. i przepisach wykonawczych dotyczących typowej podróży służbowej i świadczeń gwarantowanych z tego tytułu pracownikom państwowej lub samorządowej jednostki budżetowej. Kierowców w transporcie dotyczy autonomiczna definicja podróży służbowej wynikająca z art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców, z tytułu której przysługują im świadczenia określone w art. 21a tej ustawy. Po wyroku Trybunału Konstytucyjnego regulacja nie jest całościowa, wymaga uzupełnienia przez ustawodawcę, w tym rozwiązania dotyczącego noclegów. W rozpoznawanej sprawie prowadzi to do pytania, czy pozwana mogła w umowie o pracę lub w regulaminie wynagradzania wyłączyć prawo powodów do ryczałtu za nocleg. Pozwana twierdziła, że powodom nie przysługują ryczałty za noclegi bowiem mieli zapewniony nocleg w kabinach pojazdów oraz bezpłatny nocleg poza granicami kraju w bazach. Żaden przepis ustawy nie stanowi zaś, że umożliwienie noclegu w kabinie oznacza zapewnienie kierowcy bezpłatnego noclegu, co zwalnia pracodawcę z obowiązku zwrotu jego kosztów. Skoro ustawodawca nie uznał, że wystarczającym miejscem noclegu jest kabina samochodu, to nadal otwarty jest problem kompensaty kosztów z tego tytułu. Po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15 orzeczenia Sądu Najwyższego nie są jednolite. Z jednej strony przyjęto, że wyrok Trybunału nie wyłączył w pełni regulacji z art. 77⁵ k.p., dlatego kierowcy mogą domagać się ryczałtów za noclegi, z drugiej zaś strony, że regulacja ta nie obowiązuje w odniesieniu do kierowców. W ocenie Sądu Okręgowego, należy zatem odpowiednio moderować koszty do czasu uregulowania tej kwestii przez ustawodawcę, a sąd pracy w przypadkach braku adekwatnych regulacji układowych, regulaminowych lub umownych - może ustalać i weryfikować uciążliwość odbywania noclegów w kabinach samochodów ciężarowych i zasądzać

z tego tytułu odpowiednie rekompensaty z uwzględnieniem art. 322 k.p.c. Wówczas granicą minimalną kompensaty nie jest wysokość 25% ryczałtu noclegowego wedle § 9 ust. 4 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. i ryczałt może być mniejszy. Stąd art. 77⁵ k.p. nadal ma odpowiednie zastosowanie do czasu uregulowania sprawy przez ustawodawcę, z tą różnicą, że chodzi o inne, bo „autonomiczne” (nie takie samo, jak w art. 77⁵ k.p.) rozumienie podróży służbowej. Innymi słowy regulacja wewnątrzzakładowa nie powinna pomijać rekompensaty kosztów noclegu tylko dlatego, że kierowca ma nocleg w kabinie samochodu. To oznacza, że art. 77⁵ k.p. nadal stanowi oparcie dla takiej regulacji w prawie zakładowym lub w umowie o pracę. Jeśli nie ma jej w prawie zakładowym bądź nie wprowadza jej pracodawca albo nie uzgadnia z pracownikiem w umowie, to sporną kwestię może rozstrzygnąć sąd. Jeżeli nawet przyjąć, że spanie w kabinie zapewnia właściwy nocleg, to nie są wykluczone inne koszty wynikające z takiego noclegu, np. rekompensata za uciążliwość albo koszty użycia i prania pościeli czy koszty sanitarne.

Sąd Okręgowy wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd pierwszej instancji - wykorzystując powyższe uwagi - ustali, stosując zasadę kontrydiktoryjności, czy zapewnienie powodowi możliwości spania na terenie jednej z baz pozwanego lub w kabinie samochodowej stanowiło zapewnienie właściwego noclegu, a jeśli tak, to czy powodowi należą się inne koszty wynikające z takiego noclegu. Odpadnięcie materialnej podstawy żądania i konieczność oceny zasadności powództw przy uwzględnieniu innych okoliczności i innej podstawy prawnej stanowi zaś o nierozpoznaniu istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

Zażalenie na wyrok Sądu Okręgowego wniosła pozwana zaskarżając go w całości, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz zasądzenia od powodów na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

W zażaleniu zarzucono naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie, chociaż w sprawie nie zachodziły wskazane w tym przepisie przesłanki stanowiące o uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego i przekazaniu sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, w szczególności nie doszło do nierozpoznania istoty sprawy.

Według pozwanej, Sąd Rejonowy przeprowadził szczegółowe postępowanie co do zgłaszanych przez powodów roszczeń, dokonał ich właściwej identyfikacji zarówno pod kątem okoliczności faktycznych z jakich mają one wynikać, jak i przepisów prawa materialnego mogących stanowić podstawę do ich uwzględnienia. Następnie na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonał własnej wszechstronnej oceny prawnej tych żądań i uznał, że są one nieuzasadnione. Powodowie jako kierowcy w transporcie międzynarodowym jednoznacznie konstruowali swoje roszczenie jako ryczałty za odbywanie noclegów podczas zagranicznych podróży służbowych. W takiej sytuacji całkowicie chybione jest stanowisko o nierozpoznanie istoty sprawy. Co więcej, Sąd Okręgowy rozpoznając apelację powodów, nie poczynił ani odmiennych ustaleń faktycznych, ani odmiennej oceny prawnej, zgadzając się co do meritum ze stanowiskiem Sądu Rejonowego. Wobec tego, zdaniem pozwanej, rzeczywistym powodem uchylenia zaskarżonego wyroku nie była żadna z przesłanek wskazanych w art. 386 § 4 k.p.c., lecz to, że negatywnie oceniając zasadność zgłoszonego roszczenia Sąd Okręgowy uznał jednocześnie, iż niewykluczonym jest, że powodom przysługuje inne roszczenie, co powinno być rozważone przez Sąd Rejonowy w ponownym procesie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Rozważając charakter tego zażalenia, Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że kontrola dokonywana w ramach tego środka powinna mieć charakter formalny, skupiający się na przesłankach uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji. Ponieważ zażalenie przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. jest skierowane przeciwko uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, przeto ocenie w tym postępowaniu zażaleniowym może być poddana jedynie prawidłowość zakwalifikowania przez sąd odwoławczy określonej sytuacji procesowej jako odpowiadającej powołanej przez ten sąd podstawie orzeczenia kasatoryjnego.

Ocena ta nie obejmuje natomiast, zarówno merytorycznego stanowiska prawnego sądu drugiej instancji, jak i prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego, które nie odnoszą się do kwalifikacji powstałej sytuacji procesowej w kontekście przesłanek z art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. Oznacza to, że Sąd Najwyższy sprawdza jedynie, czy rzeczywiście doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo czy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, bądź czy w rachubę wchodziła podstawa nieważności postępowania. Tylko spełnienie lub niespełnienie tych przesłanek ma znaczenie w postępowaniu wywołanym wniesionym zażaleniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2014 r., III PZ 6/14, LEX nr 1486981; z dnia 30 września 2014 r., III UZ 9/14, LEX nr 1515151; z dnia 21 października 2014 r., III PZ 9/14, LEX nr 1532750; z dnia 20 lutego 2015 r., V CZ 112/14, LEX nr 1677146; z dnia 22 lipca 2015 r., I UZ 6/15, LEX nr 1767098; z dnia 14 lipca 2016 r., II UZ 22/16, LEX nr 2080525). Sąd drugiej instancji na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. może zatem uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Ponadto w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że przepis ten nie statuuje obowiązku, a jedynie możliwość rozstrzygnięcia kasatoryjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., II PK 311/08, LEX nr 533041; z dnia 13 listopada 2002 r., I CKN 1149/00, LEX nr 75293; z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 845/00, OSNP 2004 nr 3, poz. 46).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy jako podstawę wyroku kasatoryjnego powołał tę pierwszą przesłankę, uznając, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie zwraca uwagę, że Kodeks postępowania cywilnego posługuje się pojęciem „istota sprawy” w wielu miejscach i w różnych kontekstach normatywnych. O wdaniu się w spór lub złożeniu wyjaśnień co do istoty sprawy jest mowa w art. 25 § 2, art. 202, art. 221, art. 1105 § 3, art. 1124 k.p.c., o odpowiedzialności co do istoty sprawy w art. 105 § 2 k.p.c., o orzekaniu (rozstrzyganiu, wyrokowaniu) co do istoty sprawy w art. 386 § 1 i 4, art. 393⁸ § 2, art. 398¹⁵, art. 412 § 3, art. 477¹⁴ § 2 i 3, art. 479³⁴ § 2, art. 518, art. 519¹ § 1, art. 521, art. 523, art. 524 § 1, art. 576 § 1 k.p.c., a o środku

zaskarżenia co do istoty sprawy - w art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. Niekiedy - jak w art. 73 § 2 i art. 81 - Kodeks posługuje się zbliżonym znaczeniowo zwrotem „istota spornego stosunku prawnego”. Ten przegląd unaocznia, że ilekroć ustawodawca odwołuje się do „istoty sprawy”, zawsze nawiązuje do jej meritum, a więc do tych czynników postępowania, które warunkują orzeczenie o istocie żądań i twierdzeń stron. Rozpoznanie istoty sprawy jest więc pojęciem węższym niż rozpoznanie i rozstrzygnięcie w ogóle. Nie może być też utożsamiane ani kojarzone z rozpoznaniem tylko kwestii formalnoprawnych. Może ono bowiem oznaczać wyłącznie zbadanie materialnej (istotnej) podstawy żądania pozwu; a zatem, *a contrario*, nierozpoznanie istoty sprawy przez zaniechanie przez sąd tego właśnie badania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2015 r., III PZ 1/15, LEX nr 1665593 czy z dnia 10 czerwca 2014 r., III PZ 6/14, LEX nr 1486981).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że „nierozpoznanie istoty sprawy” w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. polega na poprzestaniu na błędnym przyjęciu przez sąd pierwszej instancji przesłanki niweczącej lub hamującej roszczenie (prekluzja, przedawnienie, potrącenie, brak legitymacji, prawo zatrzymania itp.) albo na zaniechaniu zbadania (w ogóle) materialnej podstawy żądania, niezbadaniu podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia albo całkowitym pominięciu merytorycznych zarzutów pozwanego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 22; z dnia 28 października 1999 r., II CKN 521/98, LEX nr 50700; z dnia 28 listopada 2000 r., IV CKN 175/00, LEX nr 515416; z dnia 8 listopada 2001 r., II UKN 581/00, LEX nr 567859; z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNP 2003 nr 22, poz. 544; z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36, z glosą E. Rott-Pietrzyk; z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1298/00, LEX nr 80271; z dnia 2 października 2002 r., I PKN 482/01, LEX nr 577445; z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, LEX nr 151622; z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, LEX nr 178635; z dnia 17 kwietnia 2008 r., II PK 291/07, LEX nr 837059; z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 661/09, LEX nr 737251). Oznacza to, że „rozpoznanie istoty sprawy” jest pojęciem węższym niż rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy w ogóle.

Natomiast nie stanowi nierozpoznania istoty sprawy niewzięcie pod rozwagę

wszystkich dowodów, które mogły służyć do należytego rozpatrzenia sprawy lub nierozważenie wszystkich okoliczności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r., III CSK 330/10, LEX nr 885041). Z tego względu wszelkie inne wady rozstrzygnięcia, dotyczące naruszeń prawa materialnego, czy też procesowego - poza nieważnością postępowania i nieprzeprowadzeniem postępowania dowodowego w całości - nie uzasadniają uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że błędne jest stanowisko Sądu Okręgowego, jakoby Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego uznającego, że doszło do nierozpoznania istoty sprawy, było twierdzenie, iż „po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15 odpadła materialnoprawna podstawa żądania zapłaty ryczałtów za noclegi, co powoduje konieczność oceny zasadności powództw przy uwzględnieniu innych okoliczności i innej podstawy prawnej”. Natomiast wątpliwości sądu odwoławczego o tym, którą normę prawną zastosować nie świadczą o nierozpoznaniu przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, podobnie jak okoliczność, że sąd pierwszej instancji zastosował przepis uznany później za niezgodny z Konstytucją (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2017 r., III PZP 9/17, LEX nr 2428248). Ponadto podkreślić trzeba, że w systemie apelacji pełnej, gdy sąd drugiej instancji suwerennie stosuje prawo materialne może za podstawę przyjąć inne przepisy niż powołane przez sąd pierwszej instancji lub wskazane przez strony. Stąd nie ma przeszkód, aby sąd drugiej instancji dokonał oceny powództwa z uwzględnieniem skutków wynikających z wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Odmierna ocena prawna, nawet jeśli łączy się z potrzebą poczynienia uzupełniających ustaleń, nie upoważnia do przypisania sądowi pierwszej instancji nierozpoznania istoty sprawy, a może jedynie dowodzić, że istota sprawy nie została rozpoznana prawidłowo. W takim zaś wypadku sąd drugiej instancji zobowiązany jest naprawić dostrzeżone wadliwości i należycie zastosować prawo materialne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2018 r., IV CZ 108/17, LEX nr 2460474).

Sumując powyższe, skoro powodowie domagali się zasądzenia od pozwanej ryczałtów za noclegi i zasadność tego roszczenia została oceniona przez Sąd

Rejonowy po przeprowadzonym szczegółowo postępowaniu dowodowym, to prowadzi do stwierdzenia, iż w rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do uznania, że zachodziła przesłanka nierozpoznania istoty sprawy. Natomiast w postępowaniu zażaleniowym nie leży w kognicji Sądu Najwyższego ocena prawidłowość stanowiska prawnego sądu drugiej instancji co do meritum, do którego obszernie nawiązuje pozwana w uzasadnieniu zażalenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. i odpowiednio stosowanego art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.